

— Стефанчо, — извика Георги изъ прозореца, — Стефанчо бе! обърни се де, що стоишъ тамъ? Да не плачешъ? Би ли те нѣкой — а?!

Стефанчо исправи малко главицата си, погледнѣ бързо върния си приятелъ и пакъ се наведе, като не искаше да го видѣтъ че плаче, нито да знае нѣкой, че го биѣтъ и че нѣма кой да го обича и милува. При распитванията на Георгия той повече се завърнѣ настрана, още повече наведе главицата си прѣдъ себе, защото очитѣ му бѣхѣ се налѣли съ сълзи и защото се страхуваше да го не забѣлѣжи нѣкой.

Георги дори забрави да търси книжката съ пожеланото „конче“, той съвсѣмъ се нажали за другаря си, отърча на улицата при него и зачести да го пита: „Стефанчо, Стефанчо! що ти е? Що си такъвъ? Искашъ ли мойта свирка, гдѣто ми ѣ купихѣ оня день? . . . а? Ела да идемъ у насъ да си играемъ, недѣй плака! Какво обичашъ?“ Ж — плѣснѣ съ рѣцѣ, Георги, като се досѣти съ какво може да утѣши и развесели другаря си; очитѣ му отведнѣжъ засвѣтѣхѣ отъ радостъ. — Конче? — продължи той, — искашъ ли? Азъ могѣ: ето-на, това прѣстенче ми го подари мама, сега като ѣ цѣлувахъ рѣчка, и азъ ще ти дамъ едно коиче, — не прѣжѣсваше да утѣшава другаря си доброто дѣте.

Стефанчо повдигнѣ главицата си и, като отриваше сълзитѣ си, проговори съ хлѣцане: „мама . . . азъ си нѣмамъ мама“ . . .

— Стефанчо, гдѣ си? — извика, нѣкой въ това врѣме отъ съсѣдния дворъ, и дѣтето като стрѣла се спустиѣ къмъ гласѣтъ. Георги останѣ самъ.